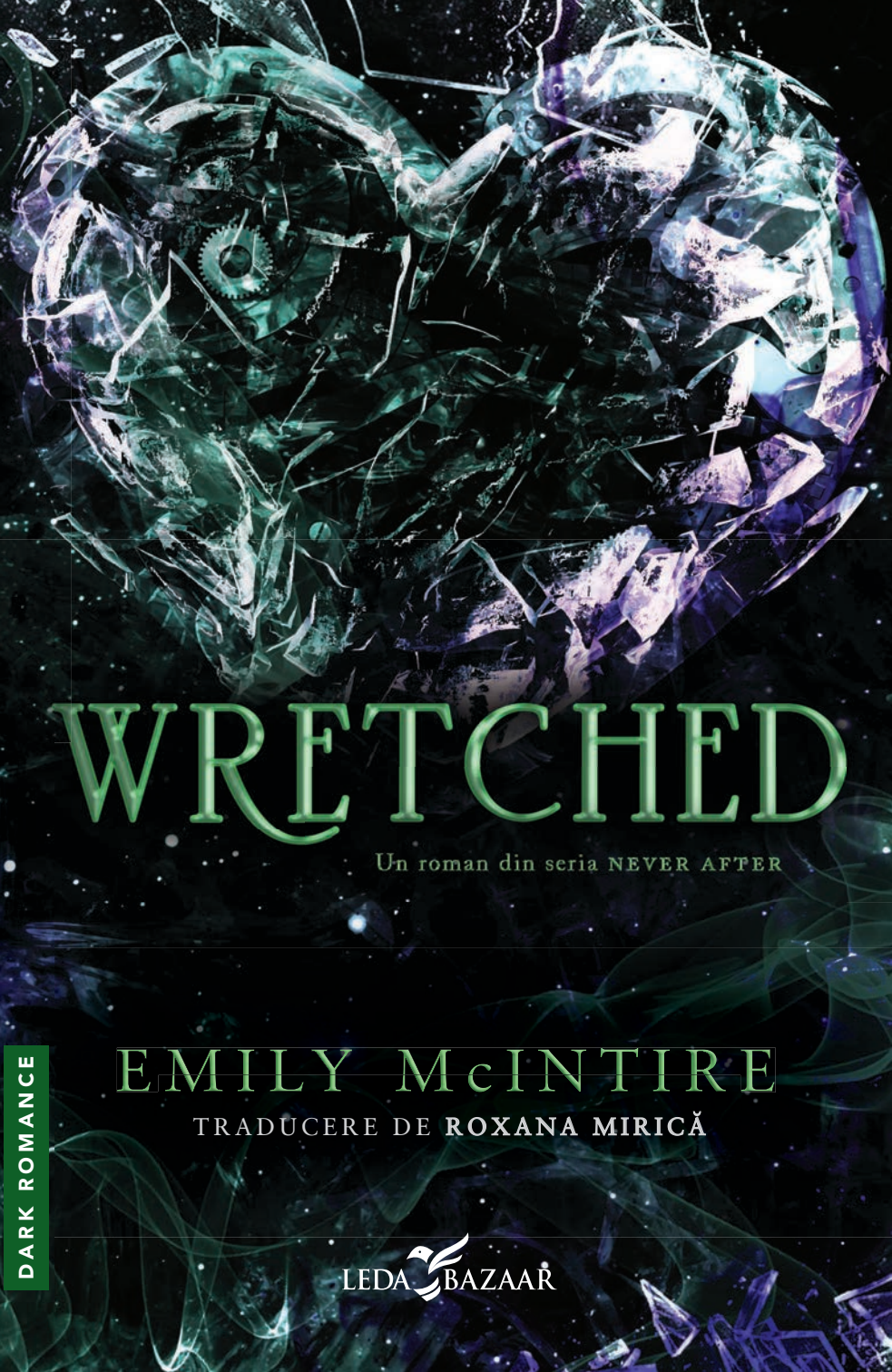

WRETCHED

Un roman din seria NEVER AFTER

EMILY McINTIRE

TRADUCERE DE ROXANA MIRICĂ

DARK ROMANCE

LEDA BAZAAR

EMILY McINTIRE

WRETCHED

Un roman din seria NEVER AFTER

Traducere din limba engleză de
ROXANA MIRICĂ

CAPITOLUL 1

Nicholas

Șapte ani mai târziu

— CUM O CHEAMĂ? MĂ ÎNTREABĂ.

Îi arunc o privire piezișă lui Seth, urmărindu-l cum își trece degetele prin barba închisă la culoare.

— Nu e de mirare că nu mai fuți nimic cu mizeria aia de pe față, îi spun.

Îmi zâmbește larg.

— Femeile adoră mizeria asta, iar tu o dai cotită.

— *Care* femei?

— Toate alea pe care fundul tău frumușel le lasă cu ochii în soare.

Îmi face cu ochiul, se ridică și își ia geaca de piele – materialul cafeniu i se potrivește perfect cu pielea închisă la culoare –, apoi și-o aruncă peste pistolul din toc prins la șold.

— Chiar nu vrei să-mi spui?

Ridic din umeri și mă răsucesc în scaun, în timp ce pereții înguști ai cubiculumului mă strâng din ambele părți.

— Nu-mi amintesc.

— Tipic! mormăie Seth.

Din piept îmi scapă un hohot de râs.

— Știa de la început care-i treaba. Ne-am tras-o. Nu i-am cerut să se mărite cu mine.

Seth clatină din cap.

— Omule, nu cred că există cineva atât de naiv, încât să creadă că o să primească mai mult de o noapte cu tine.

Pieptul mi se strânge și mă forțez să zâmbesc. Nu se înșală. Chiar dacă mi-aș *dori*, meseria asta nu lasă loc pentru relații. Statutul de agent la Antidroguri vine la pachet cu riscuri. Cu greu reușesc s-o protejez pe sora mea. Oricine altcineva ar fi doar o povară de care n-am niciun chef.

— Nu te enerva pe mine doar pentru că refuz să intru în vreo poveste siropoasă cu emoții inventate!

Seth ridică o sprânceană.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Dragostea, îi răspund, ridicând din umeri. E o prostie. Doar o reacție chimică pe care oamenii se prefac că o transformă în ceva mai profund.

— Cum zici tu, frate! râde Seth. Vrei să mâncăm ceva?

Îmi plimb ochii peste rândurile de birouri cenușii identice întinse pe o mochetă de un albastru șters.

— Nu, șefu' vrea să vorbească cu mine.

Seth îmi urmărește privirea până când ajunge la ușa închisă a biroului lui Galen, supervisorul diviziei noastre din Chicago.

— Ce vrea?

— Probabil că mă pune iar s-o fac pe bona. Dumnezeu știe de când n-am mai fost pus să lucrez la un caz adevărat!

Colțul gurii i se curbează într-un râșnet.

— Poate că n-ar fi trebuit să ți-o tragi cu fiică-sa.

Oftez și îmi trec palmele peste față.

— A fost o *singură* dată. Și habar n-aveam că e fiică-sa.

Seth izbucnește în râs, iar eu mă încrunt și îi arunc un pix de pe birou, la nimereală, direct în cap. Sincer, chiar e nesimțit că se bucură de ghinionul meu.

Ușa biroului șefului din fața încăperii se deschide brusc, iar noi ne întoarcem simultan spre sursa zgomotului. Râsul lui Seth se oprește instantaneu. Își îndreaptă spatele și își drege glasul. Îl privesc și rânjesc ironic.

Un căcăcios.

Întotdeauna i-a fost frică de șefu', oricât i-aș fi zis că e doar gura de el. Suntem amândoi agenți aici de aproape un deceniu, iar el tot se comportă ca un boboc ieșit de pe băncile academiei, de parcă urmează să-l dea afară. Totuși, nu oricine ajunge să fie agent de teren – trebuie să-ți câștigi locul. Tocmai de-aia ador meseria asta: nu ți se oferă nimic de-a gata, iar când lucrez sub acoperire, *simt* că schimb cu adevărat ceva în lume. Cu fiecare traficant nenorocit scos de pe străzi, vina că mi-am dezamăgit propria familie se mai estompează un pic.

— Woodsworth.

Vocea lui Galen e aspră. Îi fac cu ochiul lui Seth, apoi mă ridic și pornesc spre biroul lui, simțind cum privirea șefului mă arde la fiecare pas. Nu e niciun secret faptul că mă detestă și că vrea să mă scoată din divizie – și, odată cu asta, din viața lui. Totuși, indiferent ce simte el, eu trăiesc pentru meseria asta și sunt cel mai bun în ceea ce fac.

Mă trântesc pe scaunul rigid și cunușiu din fața biroului și îmi las ochii să alunece peste fotografiile înrămate cu nevastă-sa și cele trei fiice. Scula mi se strânge în pantaloni când o zăresc pe Samantha zâmbind, cu pielea aia măslinie

perfectă și cu brațul subțire agățat de umărul surorii mai mici.

L-am mințit pe Seth. Știam foarte bine că e fiică-sa, doar că nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Așa i-a trebuit după ce m-a smuls dintr-o investigație activă și m-a aruncat la munca de birou.

Șefu' își drege glasul în timp ce trece pe lângă mine, mijind ochii și întinzând mâna ca să întoarcă poza cu fața în jos. Colțul gurii mi se ridică ușor, dar îmi țin zâmbetul în frâu și adopt un aer plictisit.

Mă ațintește cu un deget.

— Nu te mai holba la ea, jigodie!

Chicotesc și îmi ridic mâinile de parcă m-aș preda.

— Scuză-mă, șefu'!

Galen se încrunță.

— Sunt supervizorul tău, nu vreun căcat de șef, iar scuzele tale nu fac doi bani.

— Ei bine, tu ești șeful inimii mele, iar eu nu pot să fiu fericit dacă tu nu ești.

Îmi duc o mână la piept și zâmbesc.

— Haide, ți-am spus că-mi pare rău! Ce-ai mai vrea să fac?

Ochii lui întunecați se îngustează.

— Ai făcut deja *mai mult* decât trebuia.

Mă las pe spate în scaun.

— N-am făcut nimic din ce nu mi-a cerut ea.

Un zgomot ascuțit răsună în încăpere, iar șefu' își înfige degetele în blatul biroului.

— Ești concediat.

Ridic din umeri, îmi sprijin mâinile pe brațele scaunului și mă ridic.

— În regulă.

— Stai jos! *Futu-i!*

Își trece o mână peste capul ras și oftează adânc, apoi se trânteste în scaun.

— Doamne, jur că mă scoți din minți! mormăie el.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Ai voie să-i spui asta unui subordonat?

— Am o treabă pentru tine.

Brusc, *devin atent*. Mă aplec, iar zâmbetul îmi dispare.

În sfârșit!

— Ai fost vreodată în Kinland?

Îmi aruncă un dosar-plic pe birou. Sunetul lui surd îmi răsună în urechi în timp ce niște fotografii alb-negru de supraveghere alunecă dintr-o parte.

Întind mâna și le iau.

— Da, de vreo câteva ori, îi răspund cu indiferență, încercând să ignor nodul din stomac când îmi amintesc drumul de două ore dintre Chicago și Kinland pe care mama îl făcea cu mine și cu sora mea. Dar n-am mai fost de când eram copil.

Vocea îmi tremură ușor când rostesc ultimul cuvânt, iar gâtul mi se strânge. Îmi dreg glasul și încep să răsfoiesc pozele. Într-una dintre ele, câțiva oameni descarcă lăzi dintr-un camion. În alta, un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunț dat pe spate și tatuaje de pe degete până la gât, îi zâmbește larg tipului de lângă el.

— Cine e ăla?

— Ăla e Farrell Westerly. Ai auzit vreodată de el?

Dau din cap în semn de negare.

— Irlandez-american get-beget, cu un cazier banal. A petrecut opt ani în penitenciarul Gilyken, eliberat condiționat pentru bună purtare. De câțiva ani tot reapare. Parcă tipul ăsta e *peste tot* în ultima vreme.

— Un pușcăriaș reformat? îl întreb, zâmbind.

— Nu așa sunt toți? pufnește șefu'. Conduc o operațiune în Kinland și inundă străzile cu marfa aia nouă.

Mi se strânge stomacul. Marfa „nouă” se numește Mai-muța Zburătoare și face ravagii. Seamănă cu heroina, dar *nu* e chiar la fel. E al naibii de populară, ceea ce înseamnă că pretutindeni apar tot felul de imitații – încearcă să copieze produsul, dar eșuează lamentabil. Rezultatul? Tot mai multe supradoze cu droguri prost făcute.

Mijesc ochii și mă uit mai atent la poza cu cei doi bărbați.

— Ala e...?

— El e.

Răsuflu adânc și mă las pe spate în scaun, recunoscând părul roșcat-aprins și statura masivă.

— Ezekiel O'Connor.

Stomacul mi se întoarce pe dos în timp ce las pozele la loc pe biroul șefului. Ezekiel e bine cunoscut în cercurile noastre. Tatăl lui, Jack O'Connor, era un nume greu în Chicago – regele mafiei irlandeze. Nemilos. Asta până când rețeaua lor a fost destructurată, iar Jack a fost omorât în închisoare, unde își ispășea pedeapsa pentru o listă întreagă de infracțiuni.

— Și atunci, ce vrei... să fac puțină recunoaștere?

Ochii i se îngustează.

— Vreau să intri acolo și să le găsești furnizorul. Dacă prindem peștele cel mare, îi tragem pe toți după el. N-am de gând să-mi văd anii buni de muncă risipiți. I-am vânat o viață întreagă. Nu voi lăsa mafia irlandeză să revină cu fețe noi, într-un loc nou, convinși că pot să pună din nou mâna pe tot.

Ridic din sprâncene, uimit.

— Sub acoperire?

— Te surprinde? mă întreabă el, înclinându-și capul.

Măinile îmi tremură din cauza valului brusc de adrenalină.

— Doar că... a trecut ceva timp.

Mormăie, iar sprâncenele dese i se adună până când un rid adânc i se formează în mijlocul frunții.

— Adică vrei să spui că nu mai faci față?

Un fior tăios îmi străbate corpul și mă îndrept brusc în scaun.

— Ești nebun? Nimeni altcineva nu poate face asta ca mine și o știi foarte bine, șefu’.

Își întinde mâna pe lângă computer și scoate o altă fotografie, pe care mi-o pune în față. O femeie. Frumoasă, cu părul castaniu strălucitor prins într-o coadă înaltă, îmbrăcată din cap până-n picioare în haine de firmă.

— Asta e Dorothy Westerly, fiica lui Farrell. Se zvonește că ar fi slăbiciunea lui. Odată ce intri, încearcă să te apropii de ea. O să cedeze.

Simt o izbucnire scurtă de uimire.

— De ce ea?

Un zâmbet abia schițat îi încolțește pe buze și se lasă pe spate în scaun.

— N-ai tu o slăbiciune pentru fiicele frumoase?

CAPITOLUL 2

Evelina

AM SÂNGE PE CIZMĂ.

La dracu'!

Mă uit chiorâș la pielea sintetică și tocită a cizmei cu toc, iar stomacul mi se strânge de nervi la ideea că trebuie să-mi petrec restul nopții în clubul ăsta jegos, cu bucăți dintr-un mort îmbibate în picior.

Sper că asta nu înseamnă că o să vină să mă bântuie.

— Ce ai, morocănoaso? mă întreabă Cody, cel mai bun prieten al meu – de fapt, singurul –, zâmbind larg în timp ce se sprijină de bar lângă mine.

Îmi ridic brusc privirea, îmi duc mâna la piept și ridic din sprâncene.

— Nu sunt morocănoasă.

Părul blond îi saltă când își dă capul pe spate și izbucnește într-un râs sincer.

— Ești 100% pesimistă.

Îi privesc pe oamenii care se înghesuie în spatele lui, așteptând băutura, și ridic din umeri.

— Sunt realistă. E o diferență.

— Atunci ești al naibii de *plictisitoare*! zice el, dându-și ochii peste cap. Pentru asta m-ai târât până aici? Mă gândeam că, dacă tot ți-ai pus păr fals, o să te și destinzi un pic. Cică blondele se distrează mai bine.

Strâng din dinți și bat cu unghiile în formă de migdală în blatul de lemn al barului, iar manichiura neagră pe care mi-am făcut-o singură îmi reflectă perfect starea de spirit. Singurul motiv pentru care sunt în Chicago e faptul că, așa cum se întâmplă de obicei cu cei care-i stau în cale tatălui meu, am primit sarcina „onorabilă” de a da de urma unui neica-nimeni *cretin* care trebuie pus la punct. Peruca blondă lipită de cap și lentilele colorate sunt doar o măsură de siguranță. Nu sunt pentru *distracție*.

— Vrei un shot? mă încearcă el din nou, ridicând din sprâncenele pe jumătate ascunse de ochelari.

— Nu beau.

Cuvintele îmi ies mai tăios decât aş fi vrut, dar am o durere de cap care îmi pulsează între sprâncene și nervii mi-au fost întinși la maximum încă de dimineață, când un *dobitoc* m-a întrerupt fix în timp ce făceam contabilitatea, încercând să dau un aer legal afacerii familiei – deși n-are nimic legal în ea.

Arunc iar o privire în jos, spre sângele uscat.

— De când? mă întreabă el, încruntându-se.

Otez și îmi trec o mână prin părul des, iar şuvițele de un blond decolorat îmi cad peste umăr.

— De când lumea, Cody. Habar n-am. Hristoase, ai de gând să mă iei la întrebări toată noaptea? Voiam doar să te

scot din casa maică-tii... să mai trăiești și tu un pic, în loc să stai toată ziua lipit de ecrane.

Cody clipește la mine.

— Bine! șoptește el într-un final. Mă duc să dansez. Poate găsesc o pulă mare și groasă de supt.

Îmi scapă un zâmbet pentru prima dată în seara asta, iar Cody îmi face cu ochiul.

— După ce termini ce ai de făcut pe bune aici, ar trebui să faci la fel. Poate un futai bun ți-ar scoate bățul ăla din fund.

Flutur din mână spre el și mă întorc brusc, iar stomacul mi se strânge când barmanul se apropie și îmi zâmbește. *Este fix omul pe care am fost trimisă să-l verific.*

— Vrei ceva de băut? mă întreabă el.

— Nu sunt sigură *ce-mi doresc*, îi răspund, zâmbind cu șiretenie și privindu-l pe sub gene.

O minciună, desigur. Sunt aici să văd dacă vinde o imitație a produsului *nostru*.

Ochii lui albaștri capătă o sclipire.

— N-ai nicio preferință?

Îi imit gestul și am grijă ca decolteul să-mi fie bine evidențiat de presiunea sânilor pe bar, oferindu-i o priveliște pe cinste.

— Nu prea le am cu băutura, înțelegi? Cred că mai degrabă... *aș zbura*.

Privirea îi coboară de la ochii mei la decolteu, iar eu înghit în sec, stăpânindu-mi cu greu dezgustul. E atât de previzibil, încât mi se face greață. Nici măcar nu sunt chiar atât de atrăgătoare – nu prin comparație cu trăsăturile fine ale surorii mele, dar e suficient să pui o pereche de țâțe în fața unui bărbat și sângele îi coboară instantaneu din creier în pantaloni.

Se linge pe buze.

— Mie îmi place doar să mă distrez, replică el.

Îmi aplec ușor capul, bătând cu unghiile lungi în blatul barului.

— Nu-i așa că și ție îți place?

Își aruncă o cârpă alb-gălbuie peste umăr și își sprijină cotul de bar.

— Andrew! strigă o voce.

Privirea i se întoarce brusc spre o chelneriță cu o tavă goală și o expresie iritată pe față.

— Frate, pot să primesc și eu băuturile?

Face o grimasă, apoi își întoarce din nou atenția la mine, bătând ușor cu degetele în bar.

— Să nu pleci nicăieri! Am ceva perfect pentru tine.

Imediat ce se întoarce cu spatele, îmi las masca să cadă. Ridic un suport de pahar și îl răsucesc absent în mână, lup-tându-mă cu impulsul de a cere o apă minerală și un șervețel doar ca să-mi șterg pata de pe vârful pantofului.

Nu se vede, dar *mă enervează*.

— Te străduiești cam tare.

Îmi ridic brusc privirea și mi-o fixează pe o linie a maxilarului bine conturată și pe niște ochi verzi pătrunzători. Ridic o sprânceană.

— Pardon?

Tipul îmi zâmbește cu niște gropițe adânci ce îi accentuează buzele pline. Ia o gură de bere și se sprijină lejer de bar.

Mă strâmb, iritată că a ales să mă ia peste picior – și și mai iritată de faptul că e suficient de atrăgător ca să-mi strângă stomacul.

— Cine zice că mă străduiesc?

Înghite în sec și face un pas mai aproape, iar o adiere de scortişoară îmi lovește nările în timp ce își trece mâna prin părul scurt, ușor ondulat și castaniu. Îi urmăresc mișcarea cu privirea, apoi îmi cobor ochii spre geaca lui de piele neagră și blugii închiși la culoare.

— Dacă vrei, poți exersa pe mine, zice el, arătând cu capul spre barman. Până se întoarce...

Îmi înclin ușor capul, încercând să-mi dau seama dacă flirtează cu mine sau doar face mișto.

— Uau, ce ofertă!

Ridică din umeri.

— Sunt într-o dispoziție generoasă.

În mod normal, n-aș suporta să-mi invadeze cineva spațiul personal, dar tipul ăsta mă intrigă. În plus, e al naibii de sexy. Să fiu sinceră, mi-e cam poftă. E greu să găsești pe cineva pe care să-l suporti suficient cât să-l lași să te facă să-ți dai drumul.

Întind mâna și îi iau berea dintre degete, apoi o duc la buze și iau o gură. Îmi ascund grimasa provocată de gust, apoi îmi trec limba peste buze când înghit. Se simte ciudat fără piercingul care e de obicei acolo – însă lucrurile recunosciibile, cum ar fi cerceul din limbă, nu-s tocmai utile când vrei să rămâi anonimă.

Și n-am mințit mai devreme. *Nu* sunt băutoare.

— Ei bine, asta-i o veste bună!

Cobor de pe scaun și fac un pas înainte, până când pieptul mi se lipește ușor de al lui. Respirația i se blochează o clipă când mă ridic ușor pe vârfuri, iar buzele îmi alunecă, aproape insesizabil, pe linia maxilarului lui.

— Pentru că eu iau direct. Nu prea sunt genul care cere. Ochii i se fac mari când mă retrag, iar zâmbetul ăla perfect îi înflorește pe față.

— Ești interesantă.

— Iar tu ești enervant.

Chicotește.

Pieptul mi se strânge și îmi mușc buza, încercând să-mi ascund zâmbetul care vrea să iasă la iveală. Dau ușor din cap.

— Cum te numești? mă întreabă.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— De ce?

— E ceva firesc, nu? Un tip vede o femeie atrăgătoare la bar și vrea s-o cunoască mai bine.

Își întinde mâna spre mine.

— Eu sunt Nick.

Îmi încrucișez brațele și mă uit la palma lui.

— Și de unde știu eu că nu vrei doar să-mi afli numele ca să mă urmărești?

— Asta sună cam arogant din partea ta.

— Chiar așa? Adică ești într-un club, singur, agăți femei la întâmplare și le întreb cum le cheamă. N-ai auzit nicio dată de *Dateline*, Nicholas?

Își ridică mâna și arată spre ringul de dans.

— Nu sunt singur. Și mă cheamă Nick.

Îmi întorc privirea în direcția indicată, unde un tip atrăgător dansează lipit de o femeie necunoscută chiar în mijlocul ringului.

— Țăla e prietenul meu, Seth. Azi am primit o treabă nouă care mă scoate din oraș, așa că „sărbătorim” pentru ultima dată.

— Probabil că și eu aș sărbători dacă ai pleca.

Râde și mai ia o gură din băutura, exact din același loc din care am băut și eu mai devreme. Își trece limba lent peste buze, fără să-și desprindă nici măcar o clipă privirea de la mine. Simt cum mi se încordează trupul, iar căldura coboară tot mai mult și mi se adună între picioare.

E ridicol cât de tare mă afectează.

— Ascultă, n-am timp pentru... ce-o fi între noi, zic, făcând un gest vag de la mine la el. Așa că ori spui ce ai de spus, ori du-te și găsește-ți pe altcineva! Sunt sigură că există destule femei disperate dispuse să-ți dea informațiile personale, astfel încât tu să le poți spiona pe fereastră.

Își lasă paharul pe blat și aruncă o privire peste umărul meu, apoi face un pas înainte și se apleacă, buzele ajungându-i periculos de aproape de obrazul meu. Inspir brusc, iar inima începe să-mi bată nebunește.

— Nu vreau să te urmăresc, păpușă, îmi spune el, dându-mi o șuviță după ureche. Vreau să te fut.

Ab!

Un fior fierbinte și primejdios îmi străbate tot corpul. Tipul ăsta e periculos. E o tentație – una pe care nu mi-o pot permite. *Deși...* arunc o privire spre Andrew, barmanul, și-mi dau seama că mai are de lucru câteva ore bune. Puțină distracție nu mi-ar strica. Și, la urma urmei, de ce să nu mă răsfăț puțin? Nu sunt genul care să atragă atenția. De obicei, mă ascund în colțuri întunecate, încercând să mă fac una cu umbrele. Așa îmi e mai ușor s-o urmăresc pe sora mea, Dorothy, și să observ dacă imaginea ei impecabilă crapă măcar o clipă – suficient cât să pot dovedi ce bănuiesc de ani întregi: că ea a omorât-o pe Nessa.

Schimbarea asta de ritm e neașteptat de plăcută.

— Mă rog... m-am distrat, dar trebuie să merg la toaletă, zic, bătând ușor cu degetele în bar și simțind cum privirea lui „Nicholas” mă arde din cap până în picioare. Dacă ai un dram de minte, n-o să te ții după mine, obsedatule.

Își strânge buzele într-o linie subțire, de parcă încearcă să-și stăpânească un zâmbet, și își lasă ușor capul într-o parte.

Sincer, mă așteptam să mă urmeze oricum, dar, pe măsură ce traversez ringul de dans și pășesc pe holurile înguste, împingând câteva zeci de corpuri lipicioase și transpirate, tipul e de negăsit.

E mai bine așa.

Deschid ușa de la toaleta fetelor și intru. E o baie micuță, cu pereții placați în faianță alb-negru, ca în stațiile de metrou, și doar două cabine. Mă aplec ușor și mă uit pe sub uși, să mă asigur că sunt singură, apoi mă apropii de chiuvetă și mă sprijin de marginea ei, lăsând să-mi scape o răsuflare adâncă.

Ușa se deschide brusc, apoi se închide, iar inima îmi sare în gât și toate alarmele mi se declanșează; aud cum se încuie. Mă întorc, iar un fior îmi strânge stomacul când îl văd pe Nicholas apropiindu-se, cu o privire întunecată. Își înclină ușor capul, își scoate geaca neagră de piele și o aruncă pe blatul chiuvetei. Eu fac un pas înapoi, până când mă lipesc cu spatele de faianța murdară de pe perete, dar el continuă să se apropie, până când trupul îi e lipit de al meu. Un val de adrenalină îmi inundă sângele.

— Știam că o să mă urmezi, îi spun, dându-mi ochii peste cap. E previzibil.

Mă prinde de păr și își trece degetele printre şuvițele mele, apoi mă strânge ușor, forțându-mă să-l privesc în timp ce capul mi se lasă pe spate.

Doamne!

Inima îmi bubuie în piept și sper din tot sufletul ca adezivul să-mi țină peruca în loc.

— Se pare că nu știi ce e bine pentru mine, spune el.

Apoi se apleacă și mă sărută.

Scot un geamăt, iar mâinile mi se duc instinctiv în părul lui, la ceafă, în timp ce limba îmi pătrunde în gură și se împletește cu a mea. Are un gust dulce și ușor picant, iar eu mă las purtată de moment. N-o să-l mai văd niciodată, dar sper că aroganța i se ridică la înălțimea promisiunilor și că reușește măcar să-mi ofere un orgasm înainte să dispară.

Mâinile îi coboară pe coapsele mele, mă ridică și se împinge în mine, iar fiecare centimetru e adânc îngropat între picioarele mele. Împinge, făcându-mă să scot un geamăt în gura lui.

Ce bine că mi-am lăsat pistolul în mașină! Ar fi fost cam greu de explicat.

Îmi încrucișez gleznele în spatele lui și îmi mișc soldurile, frecându-mă de el.

— Băga-mi-aș! mormăie, desprinzându-se de buzele mele și coborându-și gura de-a lungul gâtului meu.

Umezeala mi se prelinge între coapse, și îmi arcuiesc spatele până când ajung să mă sprijin cu capul de perete, oferindu-i mai mult loc să mă exploreze.

— Ai de gând să-mi spui cum te cheamă? mă întreabă cu glas răgușit.

— Nu.

Îi desfac nasturele de la blugi, îmi strecor mâna și îi cuprind penisul, iar stomacul mi se încordează când îmi dau seama cât de mare e.

Îmi dă drumul la picioare, se retrage puțin și scoate un prezervativ din buzunar. I-l smulg, mă las în genunchi și îl apuc de elasticul pantalonilor, trăgând de ei cât să pot ajunge prin boxeri și să i-l scot. Vârful e deja cald și umed. Mă aplec, îl ling și gem când gustul sărat mi se prelinge pe limbă. Îmi *place* și mă hotărâsc că vreau mai mult, așa că îl bag în gură și îl iau adânc, până când mi se izbește în gât.

— *Doamne, Dumnezeule!* oftează el, cu palma lipită de perete.

Îmi mișc capul de câteva ori, îmi plimb limba de-a lungul venei groase care îi străbate penisul, apoi îl scot cu un pocnet. Mă retrag și desfac ambalajul prezervativului cu dinții. I-l pun, conștientă de modul în care mă privește, cu ochii fixați pe creștetul meu.

Mă prinde cu mâinile de umeri și mă ridică brusc, iar înaintea sa apuc să clipească, îmi ridică fusta și îmi dă chiloții într-o parte.

— Trebuie să intru în tine.

Îmi prinde din nou picioarele în jurul lui și, cu o singură împingere adâncă, e deja acolo.

Foarte, foarte adânc!

Începe să se miște rapid și fără milă, iar ochii mi se dau peste cap – nu cred că cineva m-a mai futut vreodată așa. Rapid, murdar, de parcă nu și-ar dori altceva decât pe mine.

Ideea în sine, combinată cu felul în care mă umple, îmi grăbește orgasmul; clitorisul mi se umflă, iar tensiunea mi se strânge în abdomen.

— Doamne! murmur în timp ce capul mi se izbește de perete. Ador pula aia.

Râde scurt și și-o împinge și mai adânc în mine. Mă strânge atât de tare de coapse, încât simt că o să-mi lase vânătăi.

— Arată-mi! spune el, trăgându-mi lobul urechii între dinți și mușcându-mă ușor. Arată-mi cât de mult îmi adori pula!

Cuvintele lui sunt exact ce-mi mai lipsea. Explodez. Luminile albe îmi orbesc vederea, iar unghiile mi se înfig în umerii lui în timp ce continuă să mi-o tragă, purtându-mă prin tot valul de plăcere.

— Așa, păpușă! Dă-mi tot ce ai!

După câteva mișcări adânci, și-o împinge până la capăt, cu șoldurile lipite de ale mele, iar gemetele lui joase îmi vibrează prin tot corpul în timp ce penisul i se zbate nebu-nește în mine.

Încet, revin cu picioarele pe pământ și îmi dau seama ce tocmai s-a întâmplat – unde sunt... și ce ar fi trebuit să fac.

Îmi lasă jos picioarele care încă îmi tremură, își plimbă buricele degetelor pe coapsele mele, apoi mă înhață de șolduri și își lipește fruntea de a mea.

— Spune-mi cum te cheamă! îmi șoptește.

Nu-i spun. În schimb, îl împing și mă întorc cu spatele, cu simțurile încă tulburate de intensitatea momentului.

Fără îndoială, cel mai reușit sex din viața mea.

Dintr-odată, aerul devine sufocant și trebuie să plec. Acum.

Nu-mi place felul în care mă face să mă simt, pentru că vreau să-i spun cum mă numesc. Vreau să-l întreb unde merge și cine îi sunt prietenii, dar eu nu sunt așa.

Nu sunt făcută pentru asta.

Mă întorc din nou spre el, cu senzația că pereții se strâng în jurul meu. Mă apropii, îmi trec degetele în jurul gâtului său și mă ridic pe vârfuri, depunându-i un sărut ușor pe buzele umflate.

Ochii i se întunecă.

Apoi ies din toaletă și merg cât pot de repede, doar ca să mă asigur că n-o să mă urmeze.

Nu o face.

Și când, trei ore mai târziu, îi trag un glonț în gât barmanului Andrew pe aleea din spate, urmărind cum sângele i se împrăștie pe asfaltul crăpat în timp ce scapă drogul contrafăcut din mâini și cade în genunchi... singurul lucru la care mă pot gândi e că mi-aș fi dorit să-i spun lui Nicholas cum mă numesc.

O FEMEIE POATE FI MĂREȚĂ ȘI, DEOPOTRIVĂ, ÎNFRICOȘĂTOARE.

Evelina Westerly a făcut parte întotdeauna dintre cei răi. În calitate de minte, forță și botanistă din spatele imperiului narcoticelor deținut de familia sa, tânăra este nemiloasa armă secretă a tatălui ei. Împărțindu-și zilele între perfecționarea serelor, rezolvarea misterului din jurul morții surorii sale și așintirea unei arme asupra oricui îi stă în cale, Evelina nu are timp pentru nimic altceva – cu atât mai puțin pentru iubire. După o aventură de o noapte într-un club alături de un bărbat irezistibil, tânăra se întoarce la viața ei condimentată cu infracțiuni. Asta până când același bărbat reapare, sub un nume diferit, în rolul de nou om de încredere al familiei Westerly.

Adevărata identitate a lui Nicholas Woodsworth este mult mai periculoasă decât un simplu pseudonim. Acesta este un agent sub acoperire hotărât să distrugă rețeaua de droguri care i-a nimicit familia. Când descoperă că mezină familiei Westerly este aceeași femeie la care se gândește obsesiv din noaptea petrecută în club, atracția se ciocnește violent cu dezgustul. Evelina întruchiează tot ceea ce disprețuiește, iar misiunea lui este să o distrugă. Totuși, cu cât pătrunde mai adânc în întunericul care le stăpânește inimile, cu atât îi este mai limpede cât de asemănători sunt. Iar când ura se transformă în ceva mai profund, Nicholas trebuie să hotărască dacă poate iubi o femeie decăzută – chiar dacă asta ar însemna să se condamne amândoi la ruină.

„O poveste despre reziliență și speranță, care le amintește cititorilor că, inclusiv în mijlocul haosului, există întotdeauna șansa unui nou început.”

So Brief

18+

ISBN: 978-630-361-160-0

9 786303 611600

www.edituracorint.ro